

родове били изтрѣбени чрезъ тая постѣпка, недостойна за единъ ново-обърнатъ християнинъ. Простиятъ народъ, който се присъединилъ съмъ бунтовниците, билъ отпуснатъ безнаказано<sup>7</sup>.

България, която се превърнала отъ езическа държава въ християнска, наскоро станала елдорадо за различни религиозни апостоли, които поради всеобщия превратъ се надѣвали да намѣрятъ тамъ привърженици<sup>8</sup>. На тѣхнитѣ планове благоприятствувало многогодишното колебание на Бориса между Римъ и Цариградъ и произтеклото отъ това непостоянство въ изповѣждане на вѣрата.

Подобно на гърцитѣ, въ страната се скитали евреи, които отдавна имали мощни общини въ Солунъ и особено при хазаритѣ и въ Кримъ; после арменски монофизити и особено павликяни, чието учение било пренесено въ Тракия отъ сирийски и арменски преселници. Петъръ Сикулъ, който въ качеството на византийски пратеникъ въ 868 год. отишълъ въ арменска Тефрика, слушалъ отъ тамошнитѣ павликяни, че тѣ имали намѣрение да пратятъ свои едновѣрци въ България, за да накаратъ туземцитѣ да преминатъ отъ гръцкото християнство къмъ тѣхното учение, като се осланяли на това, че християнската вѣра е нова и повърхностно познавана отъ туземцитѣ. Петъръ не пропусналъ случая да напише съчинение противъ манихейтѣ, запазено до сега и посветено отъ него на Иосифа, първия български епископъ. Но и между православнитѣ имало много неистински християни. Единъ свѣтски гръкъ, който покрѣстилъ мнозина, билъ признатъ отъ българитѣ за измамникъ, жестоко наказанъ и изгоненъ. Гръцкитѣ попове проповѣждали разни суевѣрия, напр., забранявали кжпане въ срѣда и петъкъ, смѣтали за грѣхъ да се яде месо отъ такива животни, които били заклани отъ евнуси и т. н.<sup>9</sup>. Наскоро следъ приемането на християнството Борисъ се скаралъ съ гърцитѣ и влѣзълъ въ преговори съ папата, защото наченалъ да се бои за църковната независимостъ на своята държава, понеже гърцитѣ не искали дори да дадатъ на българитѣ отдѣленъ епископъ<sup>10</sup>. Презъ августъ 866 година български пратеници се представили въ Римъ на папа Николай I и му предложили 106 въпроса досежно това, какъ трѣбва да си уредятъ живота по християнски. Нѣкои отъ тия въпроси сж прекалено наивни, напр., позволено ли е, както по-рано, да носятъ гащи (femoralia). Важенъ билъ следниятъ въпросъ: принадлежи ли имъ правото да иматъ *патриархъ*, на което папата отговарялъ уклончиво, че той за сега ще имъ изпрати само епископъ, за да разбере, какво е състоянието на страната. Наистина, презъ ноемврий сжщата година двама епископи пристигнали въ България съ отговори на предложенитѣ въпроси. Последнитѣ сами по себе сж твърде интересни, понеже ни даватъ най-точни сведения за бита на българския народъ. Отъ тѣхъ ние можемъ да почерпимъ необоримото, твърде важно известие, че владѣещиятъ неславянски народъ тогава още не е билъ слѣтъ въ едно съ подчиненитѣ славяни.

Заедно съ римскитѣ епископи въ България се явили и римски отреди; гръцкитѣ свещеници били изгонени отъ Бориса. Той желаелъ да има архиепископъ въ лицето на епископа Формоза, ала папа Адрианъ II, приемникъ на Николая († 13 ноемврий 867 год.), поради лично недоброжелателство, не искалъ да се съгласи съ това предложение.

Борисъ поискалъ тогава дяконъ Марина, но последниятъ сжщо така не харесалъ на папата (869). Когато подиръ това Адрианъ изпратилъ въ България архиепископъ Силвестра, последниятъ билъ веднага върнатъ назадъ